

איליאדה – ספר חמישי – גבורות דיומדס

ואז לדיומדס בנו של טידאוס פלס אתנה
נתנה כוח ועוז, כדי שבין הארגאים
יבלוט וירכוש תהילה כגבור. היא הציתה
על קסדתו ועל מגינו אש לא עוממת,
5 כמו כוכב שלהי הקיץ שקורן ומפיץ אור
מכל כוכב, לאחר שרחץ במי אוקיאנוס.
אש כזאת על ראשו וכתפיו היא הדליקה,
מאיצה שייגש אל ההמון הצפוף שבאמצע.
היה טרויני אחד, דרס, כוהן הפייסטוס,
10 עשיר ואיש ללא דופי. שני בנים היו לו,
פגאוס ואידאיוס, הבקיאים ללחום בכל דרך.
אלה חרגו מהשאר ותקפו את דיומדס,
שניהם במרכבה, והוא ממולם בא ברגל.
וכאשר התקרבו, באים האחד מול השניים,
15 פגאוס הקדים והטיל חנית ארוכת צל,
חלף מעל כתפו השמאלית של בן טידאוס
חוד החנית והחטיא, ואז השליך בן טידאוס
את הארד, והכלי לא נמלט מידו ללא טעם,
פגע בפגאוס בין הפטמות, הפילו מהרכב.
20 אידאיוס קפץ לאחור, עזב את רכבו כליל היופי,
לעמוד ליד אחיו ההרוג היה חסר אומץ.

הוא עצמו לא היה מתחמק מכליה קודרת,
לולא הפייסטוס הצילו בכך שכיסהו בחושך,
כדי שהאיש הזקן לא יכרע תחת נטל האבל.

25

אך בנו של טידאוס העז שלח את סוסייהם
אל הספינות החלולות ביד הכפופים לו.
ראו הטרוינים גדלי הלב את שני בני דרס,
אחד בורח, והשני הרוג ליד הרכב,

30

והתרגשו בלבם. אך אתנה אפורת העין
אחזה בידו של ארס המשתולל, ואמרה לו:
"ארס, ארס, קטלן, הורס ערים, ותאב דם,
בוא ונשאיר את הקרב לטרוינים ולאכאים,
שזאוס האב יקנה תהילה לאלה או לאלה,
ושנינו ניסוג ולא נחשף לחרון נפש זאוס."

35

אמרה וסילקה מהקרב את ארס המתפרע.
הושיבה אותו בחול שעל גדת סקמנדרוס,
והטרוינים נסוגו. כל אחד ממנהיגי הדנאים
הרג איש. תחילה שליט הגברים אגממנון
השליך מרכבו את אודיוס ראש ההליונים,

40

נעץ חנית בגבו, כשהאיש ראשון היפנה עורף,
בין הכתפיים, ועד לחזה החדיר את הלהב,
וכשנפל ונחבט צלצלו על גופו כלי הנשק.

45

אידומנאוס הרג את פייסטוס בן בורוס
איש מיאוניה, שבא מטרנה, עבת הרגב.
כידון ארוך הגבור המהולל אידומנאוס
נעץ בכתפו מימין בעודו עולה על הרכב,
ממרכבתו הוא צנח וחושך שנוא אפפהו.
פשט מעליו את נשקו משרתי אידומנאוס.

את בן סטרופיוס המיטיב לצוד, סקמנדריוס,
50 הרג מנלאוס בן אטראוס בחנית המשחזת.
הוא היה צייד טוב שלמד מארטמיס לפגוע
בכל החיות הגדלות בהרים מצמיחי יער.
אך כעת האלה המפזרת חצים לא סייעה לו,
אף לא הטלת החנית למרחק שכה הצטיין בה.
55 דקרו מנלאוס הנודע בחנית, בן אטראוס,
נעץ חנית בגבו כאשר האיש מפניו נס,
בין הכתפיים, ועד לחזה החדיר את הלהב,
צנח כשראשו לפניו, ועליו צלצלו כלי הנשק.
מריונס הרג את פרקלוס, בן הרמונידס -
60 הוא האומן שידע לעצב כל מלאכת מחשבת
באצבעותיו, כי זכה לחיבה יתרה מאתנה.
הוא שהתקין ספינות חטובות לאלקסנדרוס,
מקור הצרות, שהיו האסון לכל הטרוינים
ואף לו, שאת כוונות האלים לא ידע כלל.
65 וכאשר במרדף השיג אותו מריונס,
דקר את עכוזו הימני, מתחת לעצם
הישר אל השלפוחית עבר חוד הרומח,
זועק הוא נפל על ברכיו, וכיסהו המוות.
מגס הרג את פדיוס, בנו של אנטנור,
70 ממזר, אך תאנו האלוהית, כדי לשמח
את בעלה, גידלה אותו כאחד מבניה.
אליו התקרב הלוחם הנודע בן פילאוס,
בחניתו החדה הלם בו בעצם העורף,
חתך הארד בבסיס הלשון ישר לשיניים,
75 והוא צנח לעפר, שיניו נושכות בארד קר.

אוריפילוס בן אואיימון הרג את היפסנור
הנהדר, בן דולופיון העז, זה שבארץ
כיבדוהו כמו אל כי היה לכוהן סקמנדרוס.
רץ אוריפילס, בנו הזוהר של אואיימון,
80 אחרי היפסנור, הדביקו, היכה וגדע את
זרועו הכבדה כשנעץ בכתפו את החרב.
צנחה לקרקע זרועו נוטפת הדם, והליטו
את עיניו מוות אדום וגזירה קשוחת כוח.
כך הם השקיעו כוחות בלחימה מפרכת.
85 אך לא היית מבחין לצד מי נלחם בן טידאוס,
אם הצטרף לשורות הטרוינים או האכאים.
משום שסער במישור בדומה לאשד בחורף,
גואה, ובשטף זרמו המהיר מבקע כל סכר,
לא יעמדו בפניו סוללות שהקימו כחיץ,
90 וגם גדרות הכרמים הפורים לא יבלמוהו,
בא במפתיע ביום שמכביד בו מטר זאוס,
ועל הרבה עבודות נאות של גברים ממיט הרס.
כך נהדפו לפני בן טידאוס פלוגות הטרוינים
הצפופות, והתפזרו, אם כי היו במספר רב.
95 אך כאשר ראהו בנו הזוהר של ליקאון,
סוער במישור והודף לפניו את פלוגותיהם,
דרך וירה בקשתו הכפופה אל בן טידאוס,
פגע בכתפו השמאלית כאשר רץ קדימה,
בקימור השריון; חדר בתנופה אותו חץ מר,
100 היישר פילח אותו, והכתם השריון בנטפי דם.
ראה וצעק בקול רם בנו הזוהר של ליקאון:
"קומו, טרוינים מדרבני סוסים אמיצי לב,

הוכה המעולה באכאים, ואינני משאיר לו
זמן רב לעמוד בחצי הכביר, אם אכן אדוננו
105 אפולון בן זאוס הוא שזרז את צאתי מליקיה.”
כך התרברב, אך החץ המהיר לא הכריע
את דיומדם, הוא שב אל הסוסים והרכב,
עמד, ודיבר אל סתנלוס בן קפנאוס:
”קום, יקירי בן קפנאוס, ורד מהרכב,
110 כדי שתמשוך מכתפי חץ מר שנעוץ בה.”
כך אמר, וסתנלוס בקפיצה ירד ארצה,
עמד, את החץ המהיר חילץ מכתפו ללא דופי,
פרץ קילוח הדם מבין קשקשי הכתונת.
ואז התפלל דיומדם הכביר השואג באומץ:
115 ”שמעי, בת זאוס אוחז האייגיס, אטריטונה,
אם בחיבה לצדו של אבי עמדת אי פעם
בקרב אכזורי, הראי לי חיבה גם הפעם, אתנה,
שאחסל את האיש, ואל טווח חניתי שיגיע
זה שהקדים ופגע בי, והוא מתגאה וקובע
120 שלא לזמן רב עוד אראה את זוהר השמש.”
כך אמר מתפלל, ושמעה פלס אתנה,
נסכה שוב קלות בגופו, ברגליו, בידיו שממעל,
ונעמדה לידו, הפריחה מלים ואמרה לו:
”מצא בכ עוז, דיומדם, והילחם בטרוינים,
125 שמתו לך בחזה את כוחו הנחוש של אביך,
כוח טידאוס מניף המגן הנוהג ברכב.
הסרתי גם ערפל שקודם כיסה את עיניך,
כדי שתוכל להבא להבחין מי אל ומי איש.
לכן אם יבוא איזה אל לערוך לך מבחן כוח,

130 היזהר ואל תילחם נגד אלים בני אלמוות,
נגד יתרם, אבל אם אפרודיטה בת זאוס
תבוא אל שדה הקרב, אותה פצע בארד חד.
כך אמרה, והלכה אתנה אפורת העין,
ושוב אל לוחמי החלוץ הצטרף בן טידאוס,
135 וגם אם לפני כן לבו שאף ללחום בטרוינים,
כעת פי שלושה התגברה עוצמתו, כמו אריה,
שרועה השומר בשדה על כבשים עבות צמר
שרט בשעה שקפץ אל הדיר, אבל לא הכניע,
אלא המריץ את כוחו, ולהדפו לא יכול עוד,
140 ואז מתחבא בחוה, והצאן העזוב נמלא פחד,
נערמות הכבשים בצפיפות זו על גבי זו,
והאריה מזנק מהדיר הגדור אחוז זעם -
כך בחימה דיומדס העז התנגש בטרוינים.
ואז הוא הרג את אסטינואוס והיפיריון,
145 היכה את זה בחנית מעל לפטמה, ואת זה
בחרבו הגדולה ליד הכתף בעצם הבריח,
ואת הכתף הפריד מהצואר ומהגב.
עזב אותם, ורדף אחרי פוליאידוס ואבס,
בניו של פותר החלומות הזקן, אורידמס.
150 אך הזקן לא פתר חלומות למען שני אלה
כאשר יצאו, כי הרג את שניהם דיומדס.
אז רדף אחרי קסנתוס ותואון, בני פיינופס,
שני עלמים, אביהם מדולדל מזקנה מייסרת,
לא הוליד בן אחר להשאיר במשק הבית.
155 שם הרגם דיומדס, גזל את חיי השניים,
והשאיר לאביהם קינה ודאגה מדכדכת,

כי לא קיבל את בניו בשובם חיים מהקטל,
 וקרובים רחוקים יתחלקו בכל מה שיש לו.
 ואז הרג צמד מבני פריאמוס הדרדני,
 שניהם באותה מרכבה, אכמון וכרומויס.
 160 כמו אריה מזנק על בקר, ושובר צוארה של
 עגלה או פרה שרועות בחלקה מיוערת,
 כך מהמרכבה אילצם בן טידאוס לרדת,
 בכוח, בלי שרצו, ואז פשט מהם את הנשק,
 165 והסוסים נלקחו לספינות בידי הכפופים לו.
 כך הביס שורות לוחמים, ואיניאס ראהו,
 הלך בשדה הקרב לקול קרקוש המתכת,
 חיפש את פנדרוס השקול לאל, אולי יראהו.
 מצא את בנו המושלם הנועז של ליקאון,
 170 נעמד לידו פנים אל פנים, ופנה ואמר לו:
 "פנדרוס, איפה קשתך, חציך קלי הכנפים
 ותהילתך? אין איש מתחרה בך בארצנו,
 ואף אחד לא יתפאר כעדיף גם בליקיה.
 אז שא את ידיך אל זאוס, ושלח חץ בגבר
 175 שמשתלט וגורם אסונות נוראים לטרוינים,
 כי פרק את ברכיהם של רבים מבחירינו.
 אלא אם כן זה אל שעוין את הטרוינים,
 כועס עקב קרבן, הן חמור הוא חרון אל."
 ובנו הזוהר של ליקאון השיב ואמר לו:
 180 "איניאס, יועץ הטרוינים נחושי הכתונת,
 בכול הוא דומה בעיניי לבנו העז של טידאוס,
 ומוכר לפי מגנו, קובעו העטור בשיער סוס,
 ומראה הסוסים, או שמא זה אל, אין לדעת.

185 אם כדבריי זה האיש, בנו העז של טידאוס,
לא בלי עזרת אל הוא כך מתפרע. סמוך לו,
עוטה ענן על כתפיו, עומד בן אלמוות,
זה שהיטה את חצי המהיר ממש כשהגיע.
קודם פגעתי בו בכתף מימין כשיריתי
חץ שננעץ בקימור השריון וחדר פנימה,
190 חשבתי שהנה אני משליכו כבר להדס,
אך לא הכיתי אותו. ודאי זה אל שעוין לי.
ואין כאן סוסים ולא מרכבה שאעמוד בה.
אך בביתו של ליקאון בנו לא מכבר והכינו
אחד עשר מרכבות נאות, עם שמיכות בד
שמכסות עליהן, וליד כל אחת עומד צמד
195 סוסים שאוכלים שעורה לבנה ושיפון.
אכן בביתו האיתן, לפני שיצאתי, ליקאון
אוחז החנית הזקן לא אחת הפציר ויעץ לי,
שאצטייד ואצא לדרכי בסוסים וברכב,
200 כדי שאנהיג בקרבות הקשים את הטרוינים.
ואני לא הסכמתי, חבל, היה טוב בהרבה כך;
חסתי על הסוסים, שלא ירעבו במקום צר,
צפוף אנשים, והם רגילים למספוא די הצורך.
לכן עזבתי אותם, הגעתי ברגל אל איליון,
205 בוטח בקשת, אך התברר שאין בה תועלת.
כבר יריתי חצים אל שניים מבין גבוריהם,
בן טידאוס ובן אטראוס, משניהם הקזתי
דם בגלוי, אולם רק הגברתי בהם את הרוגו.
ברור, את קשתי הקמורה במזל רע הסרתי
210 מעל היתד ביום שבו הולכתי טרוינים

אל איליון כדי לשמח את הקטור הנהדר.
 וכעת אם אזכה לחזור ואראה בעיניים
 את ארצי ואשתי וביתי הגדול שגגו רם,
 מוטב שמיד יגדע את ראשי איזה אדם זר,
 215 אם לא אשבור בידיי ואשליך את הקשת
 הזאת אל האש, כי היתה חסרת ערך כרוח.
 ואז איניאס אדון הטרוינים השיב ואמר לו:
 "אל תדבר כך, כי יש פתרון אחד למצב זה,
 ששנינו נצא לעבר האיש בסוסים וברכב,
 220 ובעימות נבחן את כוחו, אוחזים בנשקנו.
 בוא, עלה על רכבי, ותראה באיזו יכולת
 סוסי תרוס מצטיינים, איך בזריזות לכל עבר
 על פני המישור הם ידעו לרדוף או לברוח.
 הם יחזירו אותנו לבטח לעיר, אם עוד פעם
 225 זאוס יקנה תהילה לדיומדס בנו של טידאוס.
 אז בוא, את השוט ואת המושכה הנוצצת
 אחוז, ואני ארד מהרכב ואערוך קרב,
 או שאני אטפל בסוסים, ואתה תחכה לו."
 ובנו הזוהר של ליקאון השיב ואמר לו:
 230 "אתה, איניאס, אחוז במושכות ונהג בסוסיך.
 הם ימשכו היטב את רכבם הקמור כשנוהגת
 יד רכבם, אם שוב נימלט מבנו של טידאוס.
 עוד ישותקו מאימה, ויתעקשו לא לקחת
 אותנו משדה הקרב, אם קולך לא יגיע,
 235 ובנו של טידאוס העז אז יסתער, את שנינו
 יהרוג, ויוביל את הסוסים מוצקי הטלף.
 לכן אתה נהג במרכבה ובצמד סוסיך,

ואני בחנית החדה אלחם עם האיש כשיגיע.”
כך דיברו, עלו על מרכבתם הנוצצת,
240 ובחשק הדהירו את הסוסים אל בן טידאוס.
ראה אותם סתנלוס הזוהר, בן קפנאוס,
ומיד במלים כנופות דיבר אל דיומדס:
”דיומדס היקר ללבי, בנו של טידאוס,
נראה לי ששני גבורים בחשק יעוטו עליך,
245 אין שיעור לכוחם. אחד בעל ידע בקשת,
פנדרוס, המתגאה שהוא בנו של ליקאון,
ואילו איניאס גאה בכך שנולד לאנכיסס
המעולה, בעוד שאמו היא אפרודיטה.
בוא, נסתלק עם הסוסים, ואל תתפרע
250 בין לוחמי החלוץ, כי חבל שתפסיד את חיך.”
דיומדס רב העצמה הזעיף מבט ואמר לו:
”אל תדבר על בריחה, כי אותי לא תשכנע,
אין זה לפי מוצאי ללחום בצורה מתחמקת,
ואף לא להתחבא. עדיין אני מלא כוח.
255 אני סולד לעלות על הרכב, אצא אליהם כך,
כפי שאני, אתנה אינה מרשה לי לסגת.
סוסייהם המהירים לא ישאו אותם מאיתנו
בחזרה, גם אם אחד מהם יצליח לברוח.
ואגיד לך עוד דבר, ואתה טוב שתשים לב.
260 אם אתנה ברוכת העיצות תעניק לי תפארת
ואהרוג את שניהם, אתה עצור את סוסינו
המהירים, קשור במושכות אל חישוק הרכב,
וזכור לזנק ולהוביל את סוסיו של איניאס
מהטרוינים אל האכאים חוגרי המוקיים.

- 265 כי מוצאם מאלה שזאוס המרעים נתן פעם
לתרוס כפיצוי על בנו גנימדס. לכן הם
טובי הסוסים שמתחת לאור שחר ושמש.
אנכיסס שליט הגברים גנב כמה ממין זה
והרביע את סוסותיו בלי ידיעת לאומדון.
- 270 מאלה ששה סייחים במשכנו הן המליטו.
ארבעה שמר לעצמו וליד אבוסו טיפת,
וזוג נתן לאיניאס, אדוני המרדף והפחד.
אם נתפוס את שניהם, נזכה בתהילה מצויינת.”
כך דיברו זה אל זה, וחיש השניים הופיעו,
275 התקרבו מאוד, נוהגים בסוסים קלי הרגלים.
בנו הזוהר של ליקאון דיבר ראשון, ואמר לו:
”בנו של טידאוס המהולל, לוחם נחוש נפש,
אכן לא נכנעת לחץ המהיר והמר שיריתי,
כעת שוב אנסה בחנית, אראה אם אכך.”
280 ובדברו, הניף חנית ארוכת צל, הטיל בו,
פגע חוד הארד, חדר למגן בן טידאוס,
ואל השריון בתנופה כמעט והגיע.
הרים את קולו וצעק בנו הזוהר של ליקאון:
”נפגעת ישר בצלעות, אינני חושב שזמן רב
285 תחזיק עוד מעמד. ולי הענקת תפארת.”
ודיאומדס רב העוצמה ענה לו בלי פחד:
”החטאת ולא פגעת. אבל אתם, כך נראה לי,
לא תחדלו עד שאחד משניכם יצנח ארצה
וירוה בדמו את ארס, האל החמוש במגן עור.”
290 כך אמר, הטיל את חניתו, ואתנה כיוונה אל
האף סמוך אל העין. ננעץ הארד הקשוח,

חצה את שיניו הלבנות, קיצץ מהשורש
את לשונו, והלהב בקע מתחת ללסת.
ואז נפל מרכבו, וצלצלו עליו כלי הנשק,
295 נוצצים, זוהרים; הסוסים זריזי הרגליים
נרתעו לאחור, ושם חייו וכוחו עזבוהו.
איניאס, אוחז מגן וחנית ארוכה, קפץ ארצה,
פחד פן האכאים יסחבו את הפגר ממנו,
וכאריה שסומך על כוחו צעד מסביב לו,
300 אחז לפניו את החנית והמגן המעוגל,
שש להרוג את זה שיצא כנגדו, והשמיע
צעקה איומה. בן טידאוס תפס ביד אבן,
נטל גדול, גם צמד גברים לא ישאוו,
מבני האדם שכיום, אך לבד הניפה ללא קושי,
305 פגע באגן איניאס, במקום שבו עצם הירך
סבה במפרק האגן, וקוראים לו הספל.
את המפרק ריסק, ואת שני הגידים; והאבן
המשוננת קרעה את העור. הגבור השתטח
על הברכיים, נשאר כך נתמך על הקרקע
310 בידו העבה, ואת עיניו כיסה שחור הלילה.
איניאס שליט הגברים היה נהרג בו ברגע,
לולא הבחינה בערנות אפרודיטה בת זאוס,
אמו שילדה אותו לאדון הבקר, לאנכיסס.
בזרועותיה הלבנות את בנה היא הקיפה,
315 ומלפניו סוככה בקפלי שמלתה הזוהרת,
להגן מחץ וחנית, שמא אחד האכאים
מהירי הסוסים יהרגו כשינעץ ארד בחזהו.
ואז את בנה מהמולת הקרב היא הוציאה.

אך סתגלוס בן קפנאוס הקפיד לא לשכוח
את הוראות דיומדס הטוב בשאגת קרב.
הרחק מהמהומה את סוסיו מוצקי הטלף
עצר, קשר אותם במושכות אל דופן הרכב,
זינק והוביל את סוסיו יפי השיער של איניאס
מבין הטרוינים אל האכאים נחושי הכתונת,
ומסרם לדאיפילוס, רעו שהוקיר מכל יתר
בני גילו, משום שהיה קרוב לו בהלך הרוח,
כדי שיוביל אותם אל הספינות. אחרי כן
עלה הגבור על רכבו, אחז במושכה הנוצצת,
ואת סוסיו מוצקי הפרסה הדהיר בלהיטות אל
בן טידאוס. וזה בארד שלא חס עט על קיפריס,
יודע שבין האלות היא רפה, ואינה מאלה
שהן המולכות במלחמת גברים אוחזי נשק,
אין היא אניאו ההורסת ערים, ואין היא אתנה.
ברגע שבו בהמון הצפוף הוא הגיע אליה,
בנו של טידאוס כביר הלב קפץ, שלח זרוע,
ובחוד החנית פצע את ידה הרכה בקצה,
מיד חדרה החנית אל העור, עוברת מבעד
לשמלת האלמוות שארגו בעמל הכריטות,
אל פרק כף יד האלה; ניגר דם האלמוות,
איכור, שזורם בעורקי האלים ברוכי האושר.
לחם לא בא אל פיהם ולא יין מפיק נוגה,
וכך אין להם דם, והם נקראים בני אלמוות.
היא צעקה בחזקה ואת בנה מידיה הפילה;
אותו בזרועותיו חילץ אז פויבוס אפולון
בערפל כהה, מחשש שאחד הדנאים

מהירי הסוסים יהרגו כשינעץ ארד בחזהו.
 ואז קרא אליה דיומדס השואג באומץ :
 "לכי, בת זאוס, מהמלחמה ומאימי קרב.
 לא די לך שאת משטה בנשים רפות כוח?
 350 אם תתהלכי בשדות קרב, אני מתאר לי
 שתרעדי אף לשמוע על קרב ממרחק רב."
 כך אמר, והיא הסתלקה, נבוכה בכאביה,
 איריס שרגליה כרוח אחזה בידה והובילה
 מההמון, עורה הנאה משחיר מכתמי דם.
 355 מצאה משמאל לקרב את ארס המתפרע,
 יושב, חניתו וסוסיו המהירים נחים בענן אד.
 והיא צנחה על ברכיה ובתחינה אל אחיה
 הפצירה מאוד שיתן את סוסיו זהובי הרסן:
 "אחי האהוב, הצל אותי, ותן את סוסך,
 360 כדי שאשוב לאולימפוס, מעון בני האלמוות.
 אני מתענה בכאב בגלל בן אדם שפצעני,
 בן טידאוס, שעוד ילחם אף בזאוס אבינו."
 כך אמרה, וארס נתן את סוסיו זהובי הרסן.
 והיא, בלב רוטט מכאב, עלתה על הרכב,
 365 איריס עלתה לצדה, אחזה במושכות בידיה,
 הצליפה בצמד, והם לא בלי חשק אז אצו.
 חיש הגיעו אל מעון האלים, מרום האולימפוס.
 איריס המהירה כרוח עצרה בסוסים שם,
 התיירה אותם, וזרקה להם מספוא אלמוות.
 370 צנחה אפרודיטה הנהדרת אל ברכי דיאונה,
 אמה, וזו נטלה את בתה אל זרועותיה,
 ליטפה בידה, קראה לה בשמה ואמרה לה:

375 "מי, ילדתי, מבני השמים ככה נהג בך
 בכריונות, כאילו עשית דבר רע לעיני כול?"
 ואפרודיטה החייכנית ענתה ואמרה לה:
 "פצע אותי דיומדם, בנו הנמהר של טידאוס,
 משום שנשאתי משדה הקרב את איניאס,
 בני, אשר אין בעולם אחד שיקר לי ממנו.
 הקרב האיום אינו עוד בין טרוינים ובין אכאים,
 380 אלא הדנאים כבר נלחמים בבני האלמוות."
 ודיאונה הנפלאה באלות אז ענתה לה:
 "התאפקי, ילדתי, ועמדי בדבר על אף כאביך,
 כי רבים מאיתנו, שוכני האולימפוס, סבלנו
 מיד אנשים, כשגרמנו כאב מר אלה לאלה.
 385 ארס סבל כאשר אוטוס ואפאלטס
 בני אלואוס בשלשלאות מוצקות אסרוהו;
 שלושה עשר חדשים הוא נכלא בכד נחושת.
 ארס שאינו שבע ללחום היה מוצא קץ שם,
 לולא אאריבויה היפהפיה, אמם החורגת,
 390 סיפרה להרמס, והוא הגניב החוצה את ארס
 שכבר נחלש, כי הכבלים הקשים הכריעוהו.
 והרה סבלה כשהגבור, בן אמפיטריון,
 פגע בשדה הימני בחץ ששלשה עוקצים לו,
 כאב שאין לשככו אחז אותה באותו יום.
 395 הדס הענקי גם הוא התענה מפגיעת חץ,
 כאשר אותו גבר, בן זאוס אוחז האייגיס,
 ירה בו בפילוס בין המתים וכאב רב גרם לו.
 הדס עלה אל בית זאוס במרומי האולימפוס,
 לבו מדוכדך, חדור מכאובים, כי אותו חץ

400 ננעץ בכתפו הכבירה, ולבו נמלא צער.
פיאון מרח על הפגיעה סמים משככי כאב,
ורפאו, כי הרי לא נוצר כמי שצפוי לו המוות.
אותו פרא, אלים, לא נרתע מכל מעשה רע,
ובקשתו הציק לאלים, אדוני האולימפוס!
405 אך נגדך שלחה האלה אתנה אפורת העין
את בן טידאוס. טיפש, הוא איננו יודע
שלא יארכו חיי זה שתוקף את בני האלמוות.
ילדיו לא ישבו על ברכיו ויגידו לו 'אבא',
כשיחזור משדה הקרב ומאימי הקטל.
410 וכך, שבן טידאוס, גם אם אכן כה חזק הוא,
יזהר פן אחד שכוחו גדול מכוחך ילחם בו,
ואייגיאליה בתו הנבונה של אדרסטוס
בקינה ארוכה תעיר משינה את משרתיה,
עורגת אל בעלה מנעורים, הטוב באכאים -
415 דיומדס מאלף הסוסים, שהיא אשתו הנועות.
אמרה, ומחתה בידיה את האיכור מהזרוע,
החלימה הזרוע, והכאבים הגדולים פגו.
אבל אתנה והרה הציצו לשם והחלו
לעקוץ במלים לועגות את זאוס בן קרונוס.
420 ומיד האלה אתנה אפורת העין אמרה לו:
"זאוס אבי, האם מה שאגיד יגרום לך כעס?
קיפריס ודאי זרזה איזו אכאית ללכת
אחרי הטרוינים, בהם בטרופ היא מאוהבת,
וכשליטפה את בגדה הנאה של האכאית,
425 שרטה בסיכת זהב את ידה המעודנת."
כך אמרה, ואבי האדם והאלים חייך אז,

קרא לאפרודיטה הזהובה, ואמר לה:
"לא לך, ילדתי, ניתנו אותן עבודות קרב.
נישואים, זו מלאכתך המתוקה, ועסקי בה.
ולקרבות ידאגו ארס העז ואתנה."

430

(מיוונית: אהרן שבתאי)